

ÎN C H E I E R E

13 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea de Asigurări-Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății de Asigurări-Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Gagaintertrans” cu privire la încasarea datoriei împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 25 februarie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Gagaintertrans”, casată hotărârea Judecătoriei Comrat din 16 martie 2015 și emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii

c o n s t a t ă :

La 12 ianuarie 2015, SAR „Moldcargo” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Gagaintertrans” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că între SAR „Moldcargo” SA și SRL „Gagaintertrans”, în baza cererilor depuse, au fost încheiate mai multe contracte privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule și asigurarea obligatorie externă Carte Verde, Casco și AORC după cum urmează: 701/2012, AT 0049151, MA 11065037, MA 11065039. MA 11065040 și MR 11018250.

Menționează că conform documentelor contabile, pârâta SRL „Gagaintertrans”, pe contractele enunțate, are față de SAR „Moldcargo” SA o datorie în sumă de 17948,37 lei.

Susține că pentru soluționarea situației create pe cale amiabilă, în adresa pârâtei au fost expediate pretențiile nr. 4383 din 26 noiembrie 2013 și nr. 3745 din 05 decembrie 2014, însă pînă la moment, nu a primit nici un răspuns.

Solicită încasarea de la pârâtă a datoriei în sumă de 17984,37 lei, a taxei de stat în sumă de 539,53 lei și a tuturor cheltuielilor de judecată, care vor fi suportate în cadrul procesului.

Prin hotărârea Judecătoriei Comrat din 16 martie 2015 acțiunea a fost admisă și a fost încasată de la SRL „Gagaintertrans” în beneficiul SAR „Moldcargo” SA datorita pe contractele de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, pe contracte de asigurare obligatorie

externă Carte Verde, Casco, AORC după cum urmează: 701/2012, AT 0049151, MA 11065037, MA 11065039. MA 11065040 și MR 11018250 în mărime de 17984,37 lei și taxa de stat în sumă de 539,53 lei, iar în total suma de 18523,90 lei.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 25 februarie 2016 a fost admis apelul declarat de către SRL „Gagaintertrans”, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată. Au fost încasate de la SAR „Moldcargo” SA în beneficiul SRL „Gagaintertrans” cheltuielile de asistență juridică în sumă de 800 lei.

La 20 aprilie 2016, SAR „Moldcargo” SA a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurenta SAR „Moldcargo” SA, în motivarea recursului, a indicat că decizia instanței de apel este contrară legii și circumstanțelor de fapt ale pricinii.

Consideră eronată concluzia instanței de apel precum că conform art. 13 din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2016 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, dovada achitării primei de asigurare urmează să o facă asiguratorul, or, conform alin. (2) al aceluiași articol, dovada plății primei de asigurare revine asiguratului, înscrisul constator fiind cecul de casă sau ordinul de plată.

De asemenea, consideră eronată concluzia instanței de apel cu privire la respingerea argumentului recurenteii precum că o dovadă indirectă a încheierii contractelor de asigurare Carte verde este răspunsul Serviciului Vamal, din care rezultă că în perioada de valabilitate a contractelor, mijloacele de transport în cauză au trecut frontiera Republicii Moldova ca fiind neîntemeiat, pe motiv că în ședința de judecată reprezentantul recurenteii nu a combătut cu probe declarațiile reprezentantului intimatei, care a afirmat că la traversarea frontierei de stat în perioadele indicate, șoferii angajați ai intimatei încheiau singuri contracte de asigurare Carte Verde.

Menționează că în conformitate cu art. 118 alin. (1) CPC, faptul încheierii contractelor de asigurare de către șoferii intimatei la frontieră, la alte companii de asigurări, urma a fi probat de către reprezentantul intimatei, însă instanța de apel, contrar prevederilor legale, a pus sarcina probării acestui fapt pe seama recurenteii.

Susține că instanța de apel nu a făcut nici o referire la faptul că reprezentantul intimatei în ședința de judecată s-a contrazis în declarațiile sale și, anume, pe de o parte, a menționat că contractele de asigurare nu au fost încheiate de administratorul SRL „Gagaintertrans”, care este unica persoană împuternicită de a încheia careva acte juridice, iar pe de altă parte, a menționat că șoferii încheiau din numele întreprinderii contracte de asigurare.

Consideră că instanța de apel a interpretat eronat legea, fapt ce a dus la o apreciere greșită a circumstanțelor pricinii, întrucât cert este că contractele Carte Verde au fost încheiate cu intimata, acestea fiind semnate de administratorul SRL „Gagaintertrans”, A. Patrașcu și de contabilul șef al societății, O. Patrașcu.

Afirmă că în ședința de judecată reprezentantul intimatei a invocat că semnăturile aplicate pe contractele de asigurare nu aparțin administratorului SRL

„Gagaintertrans”, însă nu s-a cerut efectuarea unei expertize în vederea stabilirii cu certitudine a acestui fapt.

Relevă că reprezentantul recurentei a menționat în ședința de judecată faptul că semnătura aplicată pe cererea de apel de administrator și semnătura aplicată în rubrica „copia corespunde originalului” pe aceeași cerere de apel de contabilul șef, O. Patrașcu sunt identice cu semnăturile aplicate pe cererile și contractele de asigurare „Carte Verde”.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele pricinii rezultă că, recurenta a recepționat copia deciziei instanței de apel la 11 martie 2016 (f. d. 149), iar cererea de recurs a fost depusă de către aceasta la 20 aprilie 2016 (f. d. 160).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară,

sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SAR „Moldcargo” SA nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SAR „Moldcargo” SA, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul SAR „Moldcargo” SA ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea de Asigurări-Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nicolae Craiu

Maria Ghervas